

1

Bella verstopte zich achter een stapel blikken met bruine bonen en wachtte af. Het was zaterdagochtend, dus druk in de supermarkt. Ze wist dat dit het moment was waarop Klaas Knak, de beruchte worstendief, weer zou toeslaan. Hij kon de salami van een boterham stelen of een hotdog uit het karretje van de verkoper, zonder dat iemand het ooit zag. Geen enkele politiehond had hem op heterdaad kunnen betrappen.

Niemand wist precies hoe Klaas Knak de worsten stal, maar Bella dacht dat ze het wel wist. Ze was er in haar eentje achter gekomen en nu was ze er klaar voor. Ze keek naar het plafond van de supermarkt en wachtte hem op.

Hoog boven de hoofden van de winkelende mensen schoof een plafondtegel langzaam opzij. Klaas' gezicht verscheen in de opening. Hij tuurde naar de balie met verse vleeswaren. Bella zag het grote elastiek dat om zijn middel zat gebonden.

Ze zou heel snel moeten zijn om hem te pakken te krijgen.

En daar kwam Klaas.

‘Hebbes!’ riep Bella.

Ze sprong op hem af en wikkelde vliegensvlug een streng worstjes om hem heen, zodat hij gevangen zat in een grote worstenknoop.

Iedereen begon te juichen. Klaas Knak was eindelijk gevangen en Bella was de held.

Bella!

Bella!

Bella werd wakker uit haar dagdroom.

‘Kom, Bella,’ zei haar moeder. ‘Eet je ontbijt op anders kom je te laat op school.’

‘Denk je dat ze Klaas Knak ooit te pakken krijgen?’ vroeg Bella.

Bella’s vader legde zijn krant weg. ‘Hij is erg slim. Nog steeds weet niemand hoe hij die worsten steelt.’

‘Maar hoe weet je dat hij het is?’ vroeg Bella.

‘Klaas’ pootafdrukken zijn overal aangetroffen,’ zei Bella’s vader. Hij schudde zijn kop. ‘Je moeder en ik zijn al maanden met dit onderzoek bezig. Als we hem voor het weekend niet te pakken hebben, wordt het Worstenfestival afgelast.’

‘Afgelast?’ zei Bella. ‘Maar dat is het beroemdste Worstenfestival ter wereld!’

‘Tja,’ zei mama. ‘Maar als Klaas niet wordt gevangen, zijn de worsten niet veilig. Het zijn zware tijden. De laatste keer dat we zo’n ingewikkelde zaak hadden, was toen Peppa Roni de Italiaanse Spioni de vrachtwagen van Steef de slager had gekaapt.’

Bella fronste. ‘Als er iemand is die Klaas kan vangen, dan zijn jij en papa het wel.’

Bella’s moeder zuchtte. ‘Ik hoop het, Bel. Ik hoop het.’

De vader en moeder van Bella waren beroemde politiehonden. Ze waren geliefd bij de dorpelingen en werden gevreesd door inbrekers. De afgelopen drie jaar was er in Klein Kwispel geen enkele misdaad gepleegd, totdat er de laatste tijd steeds meer worstenroven waren.

Bella's moeder zuchtte weer. 'Klaas zat bij ons op de Puppy-school en was ook in opleiding om politiehond te worden. Toen had hij ook al iets met worsten.'

'Was Klaas Knak een politiehond?!' zei Bella verbaasd. 'Maar dan zou hij toch moeten weten dat stelen niet mag?'

Bella's vader keek haar aan. 'Er zijn wel meer politiehonden die zijn vergeten dat ze een eed hebben afgelegd.'

Bella legde een pootje op haar borst. 'Ik zweer dat ik eerlijk, moedig en waarachtig mijn medehonden en mensen zal dienen.'

'En het allerbelangrijkste: aardig zal zijn,' zei Bella's moeder glimlachend. 'Ik weet zeker dat jij ooit een heel goede politiehond zult worden.'

Bella stak trots haar borst vooruit. Ze was een Duitse herder. Ze wilde later ook politiehond worden, net als haar vader en moeder. Ze wilde boeven vangen, verdwaalde kinderen opsporen en ervoor zorgen dat de mensen in Klein Kwispel veilig waren.

'Je ziet er keurig uit met die nieuwe halsband,' zei Bella's vader.

'Ik moet er vandaag ook netjes uitzien,' zei Bella. 'De eerste toets voor de "Behulpzaam in de Buurt"-penning is dat we netjes voor majoor Kluif verschijnen.'

Bella zat op Puppy-school

Worstendroom voor Werkhonden, waar ze leerde hoe ze een politiehond kon worden. Er zaten allerlei puppy's op de puppyschool. Sommige leerden schapen drijven, andere leerden hoe je mensen uit het water of uit de bergen redde, en weer andere leerden hoe je mensen kon helpen die blind of slechthorend waren. Er waren heel veel verschillende dingen die een hond later kon worden.

'Vergeet je jas niet,' zei Bella's moeder. 'Er wordt vandaag nog meer regen verwacht.'

Bella's vader keek naar alle regenplassen voor de kennel. 'Het water stijgt. We hebben de eendenbrigade al ingelicht. De nieuwe huizen langs de rivier lopen gevaar als het zo blijft regenen.'

Bella trok haar jas aan en keek naar de rij penningen die ze tot nu toe had verdiend. Ze hoopte dat ze er vandaag de penning 'Behulpzaam in de Buurt' aan kon toevoegen.

Bella vertrok naar de puppyschool. Ondanks de regen draafde ze opgewekt door de hoofdstraat van Klein Kwispel. Het was er druk. Iedereen was op weg naar werk en school. Verderop, voor de slagerij, had zich een kleine menigte verzameld. Bella baande zich een weg tussen de mensen door om te zien wat er aan de hand was. Steef de slager stond met een rood hoofd in de deuropening te zwaaien met zijn vuisten. Op de schalen in de etalage lag niet één worst.

'De worstendief heeft weer toegeslagen!' riep Steef.

De mensen in de menigte haptten naar adem van schrik.

‘Het Worstenfestival wordt afgelast,’ jammerde een vrouw. Bella keek om zich heen naar de geschrokken gezichten, maar ze wist dat het te laat was om nog iets te doen. Klaas Knak, de meesterlijke worstendief, was nu al lang en breed ergens anders.

Bella zigzagde tussen de benen door van mensen met kinderwagens en kinderen die naar school gingen, tot ze tegen iets aanliep wat op de grond lag.

Het was een versleten teddybeer met één oog en een pleister om zijn poot. Hij lag in een plas regenwater met een modderige voetafdruk op zijn buik. Hij zag er zielig en eenzaam uit. Bella rook aan de teddybeer. Achter de modder en

het water zat de geur van aardbeishampoo en boterhammen met kaas en augurk.

Bella wist zeker dat iemand heel veel van deze teddybeer hield. Ze keek om zich heen of ze iemand zag zoeken, maar iedereen had haast en wilde ergens naar binnen om te schuilen voor de regen. Een mensenkind had hem waarschijnlijk laten vallen op weg naar school, dacht ze. Misschien moest ze hem naar de mensenschool brengen, maar dan zou ze te laat komen voor haar toets. Ze kon hem ook laten liggen. Dan zou degene die de beer had verloren hem op weg naar huis wel weer vinden.

Bella legde de beer op een bankje en liep door, maar diep vanbinnen wist ze dat iemand deze beer heel graag terug wilde. Ze kon hem niet achterlaten.

Ze draaide zich om, pakte de beer in haar bek en draafde naar de mensenschool. Ze volgde een lange rij kinderen naar de poort van de school. Een klein meisje dat naar aardbeishampoo rook, lag snikkend in de armen van haar moeder.

Bella holde naar ze toe en drukte de beer in de handen van het meisje.

‘Eddie!’ riep ze uit. ‘Je leeft nog!’ Ze omhelsde de beer stevig.

‘Wat ben jij een slim hondje,’ zei de moeder van het meisje. Ze aaide Bella over haar kopje. ‘Hoe heb je die gevonden?’

Bella wilde wel vertellen waar ze de beer had gevonden, maar ze wist dat mensen haar gewoef en gewaf niet zouden begrijpen, dus ze kwispelde maar wat met haar staart.

Het meisje stak haar hand in haar tas en bood Bella een boterham met kaas en augurk aan, maar op dat moment klonk de schoolbel. Bella wist dat het nu ook tijd voor haar was om naar school te gaan.

Ze draaide zich om en rende weg. Ze mocht niet te laat komen. Ze moest op tijd op de puppyschool zijn.

2

Bella rende de school uit. Als ze de korte route door het park nam, zou ze misschien nog op tijd bij de puppyschool aankomen voor de toets.

Ze wurmde zich door de heg en voelde hoe de doornen in haar vacht bleven steken. Kluiten modder vlogen alle kanten op, terwijl haar pootjes over het veld snelden.

Toen ze door de poort van de puppyschool rende, zag ze haar klas al netjes op een rij in de gang staan. Ze voegde zich snel bij hen. Modder en regen drupten van haar af en de doornen staken uit haar vacht en halsband.

‘Je bent te laat!’ Majoor Kluif keek haar boos aan. Majoor Kluif was een van de leraren op de puppyschool en hij stond erom bekend dat hij heel streng was.

‘Het spijt me,’ zei Bella hijgend. ‘Maar...’

‘Geen gemaar,’ blafte majoor Kluif. Hij bekeek Bella van top tot teen. ‘Je ziet eruit alsof je door een heg bent gesleurd!’